

ת"פ 7518/06/12 - מדינת ישראל, שלוחת תביעות אילת נגד בן-נתן רולנס, סנגוריה ציבורית

בית משפט השלום באילת

ת"פ 7518-06-12 מדינת ישראל נ' רולנס

30 מרץ 2015

בפני כב' השופט יוסי טופף
המאשימה:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד איציק אלפסי ועו"ד עידן שחר
שלוחת תביעות אילת

נגד
הנאשם:

בן-נתן רולנס, ת.ז. 317676039
ע"י ב"כ עו"ד יצחק מויאל
סנגוריה ציבורית

גזר דין

האישום וההרשעה

1. הנאשם הורשע לאחר שמיעת עדים והצגת ראיות, בעבירות של פגיעה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 334 ו-335(א)(1) לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") והחזקת סכין שלא כדין לפי סעיף 186 לחוק העונשין.

2. בהכרעת הדין נקבע כי בתאריך 21.8.2010 בשעה 4:00 בקירוב, במועדון "האנפלט", שבמרכז התיירות אילת, פנה הנאשם למלסה וסיהון (להלן: "**המתלונן**"), בן זוגה לשעבר של אחותו סיגלית, אמר לו שהוא פגע באחותו, שלף כלי דקירה ובאמצעותו דקר פעמיים את המתלונן. כתוצאה מכך, נפצע המתלונן בבטנו, באזורי המעי הדק, הטבור והבטן התחתונה וגרם לחלקי מעי גס לצאת החוצה. המתלונן נזקק עוד באותו הלילה לעבור ניתוח לאפורוטומיה חוקרת, במהלכו הוחזרה לולאת מעי דק לחלל בטנו, ולאחר מכן נזקק למעקב רפואי וטיפול תרופתי.

ראיות וטיעוני הצדדים לעונש

3. ב"כ המאשימה, עו"ד איציק אלפסי, עתר לקביעת מתחם ענישה הולם שנע בין 24 ל-48 חודשי מאסר בפועל, הפעלת מאסר מותנה בן 3 חודשים והטלת מאסרים מותנים, קנס ופיצוי למתלונן. התובע ביקש להשית על הנאשם מאסר בפועל ברף התיכון של המתחם הנטען, ולא פחות מ-30 חודשי מאסר. ב"כ המאשימה עמד על חומרת העבירות שביצע הנאשם באמצעות נשק קר ועל הפגיעה בערכים החברתיים, לרבות הפגיעה בשלמות גופו, בטחונו וחירותו של המתלונן ושל הציבור כולו. התובע טען כי

עמוד 1

למעשיו של הנאשם קדם תכנון מוקדם שכן ביקש מהמתלון להתלוות אליו אל מחוץ למועדון שם שלף חפץ חד מכיסו ודקר אותו באמצעותו. התובע הפנה לדברי המתלון במהלך עדותו ולתעודה הרפואית (ת/10) לעניין הנזק שנגרם למתלון. נטען כי הנזק הפוטנציאלי הטמון במעשי הנאשם, הן בשל השימוש בנשק קר והן בשל מיקום הפציעות, היה רב ויכול היה להביא למותו. למתלון נגרם נזק חמור שהצריך ניתוח, אשפוז וטיפול תרופתי. למתלון נותרה צלקת באורך כ- 5 ס"מ ליד הטבור. נטען כי מלבד הנזק הפיזי, נגרמו למתלון נזק נפשי וכספי. התובע ציין כי הנאשם הותיר את המתלון מתבוסס בדמו ולא הזעיק עברו עזרה. בהתייחסו לנסיבותיו האישיות של הנאשם, ציין התובע כי הנאשם יליד 1985 ולחובתו הרשעה קודמת בתחום האלימות בשלה הוטל עליו מאסר מותנה בר הפעלה והרשעה בתחום הסמים. הנאשם לא לקח אחריות למעשיו, לא הביע חרטה. נטען כי הנאשם גרם לעיכוב בביור אשמתו, בכך שלא התייצב לדיונים. התובע הפנה לפסיקה רלוונטית.

4. ב"כ הנאשם, עו"ד יצחק מויאל, ביקש לקבוע מתחם ענישה הולם שינוע בן 4 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות לבין 14 חודשי מאסר בפועל. בנסיבותיו של הנאשם, ביקש הסנגור להטיל עונש ברף התיכון של המתחם האמור. הסנגור לא הקל ראש בחומרת העבירות, אך טען כי לא קדם להן תכנון מוקדם, וכי למתלון חלק פעיל בהשתלשלות הדברים היות והשניים נצפו כשהם מכים האחד את השני בבעיטות ובמכות אגרופ עובר לביצוע העבירות. נטען כי כתב האישום הוגש כשנתיים לאחר האירוע שהתרחש בשנת 2010. עוד נטען כי הנאשם עמד על חפותו ועודנו עומד עליה. הנאשם שוהה במעצר מיום 6.7.2014 במשך כ-8 חודשים. הסנגור הפנה לפסיקה רלוונטית.

5. הנאשם ביטא רצון לשוב לעבודתו ולמשפחתו, והביע צער על הבושה שגרם לה.

דין והכרעה

6. תיקון 113 לחוק העונשין שעניינו "הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה" התווה את עקרון ההלימה כעיקרון מנחה בענישה לפיו נדרש יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו (ס' 40 לחוק העונשין).

מלאכת גזירת הדין מורכבת משלושה שלבים עיקריים:

תחילה, אקבע את מתחם העונש ההולם למעשי העבירות שביצע הנאשם, על בסיס שיקולים נורמטיביים ואובייקטיביים, בהתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות, במידת הפגיעה בערך זה, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות כמפורט בסעיף 40 לחוק העונשין (סעיף 40 לחוק העונשין);

לאחר מכן, אבחן האם ראוי לחרוג מן המתחם לקולא בשל שיקולי שיקום (סעיף 40 לחוק העונשין) או לחומרה בשל שיקולי הגנה על שלום הציבור (סעיף 40 לחוק העונשין);

לבסוף, אקבע את העונש המתאים לנאשם, בהתחשב בצורך בהרתעת הנאשם והרבים (סעיפים 40 ו-40א לחוק העונשין) ובנסיבותיו האישיות של הנאשם שאין קשורות בביצוע העבירות (סעיפים 40א ו-40ב לחוק העונשין) [ראו: ע"פ 2918/13 דבס נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 18.7.2013); ע"פ 1903/13 עיאשה נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 14.7.2013); ע"פ 1323/13 חסן נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 5.6.2013)].

מתחם העונש ההולם

7. מתחם העונש ההולם יקבע בהתאם לעקרון ההלימה כפי שהוגדר בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין. על מנת ליישמו, בית משפט יתחשב בשלושת אלה: בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות ובמידת הפגיעה בו; בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ומידת אשמו של הנאשם; במדיניות הענישה הנהוגה (ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 5.8.2013)). להלן אעמוד על מרכיביו השונים של מתחם העונש ההולם.

8. **הערכים החברתיים שנפגעו** בביצוע עבירה של **פגיעה בנסיבות מחמירות**, לצדה קבע המחוקק עונש מרבי של 6 שנות מאסר, הינם תחושת ביטחון הציבור, הגנה על חיי אדם, שלמות הגוף והכבוד של כל פרט בציבור מפני תופעת האלימות, בעיקר כשזו כרוכה בשימוש בנשק חם או קר. מדובר בקביעת סטנדרטים של התנהגות שנועדו לעקור מן השורש את נגע האלימות שפשה בחברתנו. בתי המשפט עמדו רבות על התופעה של פתרון סכסוכים באמצעים אלימים ובין היתר, על-ידי שימוש בסכינים, וטבעו את המונח המוכר "תת תרבות הסכין" [ראו למשל: ע"פ 10861/05 גורבאן נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 29.3.2007); ע"פ 259/97 סובחי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 28.4.1998)].

הערכים החברתיים שנפגעו בביצוע עבירה של **החזקת סכין** למטרה לא כשרה, לצדה נקבע עונש מרבי של 5 שנות מאסר, הם הגנה על שלומם וביטחונם של הציבור. תכליתה של עבירה זו לסייע במיגור התופעה השלילית שהביאה עמה "תת תרבות הסכינאות" ומניעה מראש של הסיכונים העלולים להתרחש עקב שימוש פסול בסכין. מדובר בסטנדרטים של התנהגות שנועדו להגן על גופו, רכושו וכבודו של כל פרט בציבור מפני תופעת הסכינאות. סכין, כמו כל כלי שסוגל לדקור או לחתוך, היא פתח להתנהלות אלימה ומסוכנת, הן לנושא הסכין והן לסביבתו, ואין צריך להרחיק לכת כדי להיווכח בתוצאות החמורות של שימוש בסכין ליישוב סכסוכים. מטרת האיסור למניעת מצבים בהם, מריבה מילולית הופכת במהרה לפגיעה בגוף ובנפש, כפי שענינו רואות חדשות לבקרים, כיום יותר מבעבר [ראו: רע"פ 7484/08 פלוני נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 22.12.2009); ע"פ 6720/04 מדינת ישראל נ' עסאם זחאיקה (ניתן ביום 3.11.2004); ע"פ 86/04 אבי כנפו נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 10.6.2004); ע"פ 9133/04 גורדון נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 20.12.04); עפ"ג 9095-02-11 מסארוה בן מוחמד נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 17.5.2011)].

9. **מידת הפגיעה** בערכים החברתיים המוגנים במקרה דנא הינה קשה ורבה. הנאשם פצע את המתלונן בבטנו 2 פציעות שהצריכו טיפול רפואי הכולל ניתוח כירורגי, אשפוז ומעקב רפואי ונותרה לו צלקת של

כ-5 ס"מ.

10. **בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות** (סעיף 40ט לחוק העונשין), נתתי דעתי לחלקו העיקרי והדומיננטי של הנאשם, אשר ביקש מהמתלון להתלוות אליו אל מחוץ למועדון בו שהו, אמר לו שהוא פגע בו ובאחותו, שלף חפץ חד ודקר באמצעותו את המתלון פעמיים בבטנו. נסיבות ביצוע המעשה מלמדות על תכנון מוקדם, שכן הנאשם הצטייד מראש בכלי שמשוגל לפצוע, פנה למתלון וביקש ממנו להתלוות אליו למקום מרוחק, סמוך למועדון ממנו יצאו, כדי לפצוע אותו. הנאשם נמלט מהמקום והותיר את המתלון כשהוא מדמם ורק בזכות אנשים שהיו במקום הוזעק אמבולנס, אשר פינה את המתלון לבית החולים. מתעודת חדר המיון מיום 24.8.2010 (ת/10) עלה כי למתלון נגרמו פצע שטחי מסביב לטבור ופצע בבטן התחתונה עם יציאת חלקי מעי גס. למתלון בוצע ניתוח אפורטומיה חוקרת ולולאת מעי דק הוחזרה לחלל בטנו. לאחר שהמתלון השתחרר מאשפוז, הוא נדרש ל-14 ימי מנוחה ונותרה לו צלקת באורך של כ-5 ס"מ. בצדק טען ב"כ המאשימה כי הנזק שהיה עלול להיגרם מביצוע העבירות, בנסיבות דנא, הינו משמעותי ורב מזה שנגרם, עת השתמש הנאשם בחפץ חד שנעץ אל תוך בטנו של המתלון ובנקל היה יכול לגרום למותו. תקיפה אלימה באמצעות חפץ חד, עלולה להסתיים בתוצאה חמורה של קיפוח חיי אדם, כך שהנזק הפוטנציאלי הטמון במעשי הנאשם הנו רב ומשמעותי. לא מצאתי בסיס ראיתי לטענת ההגנה, לפיה המתלון פגע או התגרה בנאשם עובר לביצוע העבירות. הנאשם היה מודע למעשיו, לא נגרעה יכולתו להבין את הפסול שבהם ועל אף זאת לא חדל לעשותם. לא נשמעו סיבות לזכות הנאשם והוא אינו קרוב לסייג לאחריות פלילית.

11. **מדיניות הענישה הנוהגת** מלמדת על מנעד ענישה רחב, התלוי ברובו בנסיבות ביצוע המעשים, כמו גם בנסיבות הספציפיות של מבצעי העבירות. כך למשל:

א. בע"פ 2161/13 **חוסין חבשי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 6.5.2013) נדחה ערעורו של נאשם, שהורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירה של פציעה בנסיבות מחמירות, בכך שמהלך ויכוח בענייני עבודה, תקף אחר, אשר פגע בו באמצעות מגבה, פצע אותו באמצעות סכין וגרם לו חתך של 20 ס"מ. בערכאה הדיונית נקבע **מתחם ענישה הולם שנע בין 9 ל-18 חודשי מאסר בפועל**. על הנאשם, ללא עבר פלילי, הוטלו **12 חודשי מאסר בפועל**, מאסר מותנה ופיצוי.

ב. בע"פ 2047/07 **מלסה הנוק נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 14.5.2007) נדחה ערעור נאשם, שהורשע על יסוד הודאתו, בעבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 379 ו-382(א) לחוק העונשין וחבלה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) לחוק העונשין, בכך שדקר, עם אחר, מתלון בסכין מספר דקירות בבטנו, בחזה, בגב ובצוואר, שרט אותו בשבר זכוכית וגרם לו חתך באוזן, חורים בריאות ופצעי דקירה בבטן והוא איבד דם רב. המתלון נזקק לניתוח. על הנאשם, ללא עבר פלילי, הוטלו **30 חודשי מאסר בפועל**, מאסר מותנה, פיצוי וקנס. אמנם, סעיפי העבירות בפסיקה זו אינם זהים למקרה שלפניי, אך יש דמיון רב בנסיבות ביצוע המעשה.

ג. בעפ"ג (מח' ב"ש) 24519-07-14 **טים איילה טקלו נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 20.10.2014) התקבל חלקית ערעורו של נאשם, שהורשע לאחר שמיעת עדים והצגת ראיות, בעבירות של פציעה בנסיבות מחמירות, תקיפה ואיומים, בכך שניפץ בקבוק בירה על ראשו של אחר וגרם לו חתכים בראש ובמצח בהם חתך באורך 15 ס"מ. על הנאשם, ללא עבר פלילי, הוטלו **20 חודשי מאסר בפועל** (במקום 30 שהוטלו עליו בערכאה הדיונית), מאסרים מותנים, פיצוי וקנס כספי.

ד. בת"פ (מח' י-ם) 45956-03-13 **מדינת ישראל נ' קאסם מגאהד** (ניתן ביום 5.2.2014), הורשע נאשם על יסוד הודאתו בעבירה של פציעה בנסיבות מחמירות, בכך שבחדר האוכל של המרכול "מגה", על רקע ויכוח בינו לבין אחר, נטל הנאשם סכין בעלת להב של כ-4 ס"מ, דקר באמצעותה את האחר בצוואר, בחזה ובגב פעמיים, וגרם לו חתך באורך של כ-5 ס"מ עם דימום מעורק קטן, חתך בגב באורך של כ-7 ס"מ, חתך נוסף בגב וחתך בחזה והוא נותח בהרדמה מלאה. הנאשם פעל להסתיר את הסכין. **נקבע מתחם ענישה שנע בין 6 ל-24 חודשי מאסר בפועל**. על הנאשם, ללא עבר פלילי, הוטלו **12 חודשי מאסר בפועל** ומאסר מותנה.

ה. בעפ"ג (מח' ב"ש) 58804-05-13 **מולה דרסן נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 16.9.2013) הקל בית המשפט המחוזי בעונשו של נאשם, שהורשע על יסוד הודאתו בעבירות של פציעה בנסיבות מחמירות, החזקת סכין, תקיפה והפרת הוראה חוקית תוך כדי החזקת גרזן, בכך שדקר אחר באמצעות אולר בלחיו, בתגובה להתגרות בו על רקע גזעני, ולאחר מספר חודשים, הפר תנאי מעצר בית ונתפס מחזיק גרזן ברחוב. על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטלו **10 חודשי מאסר בפועל** (במקום 15 חודשים בערכאה הדיונית), מאסר מותנה ופיצוי.

ו. בע"פ (מח' ב"ש) 17568-06-13 **ח'אלד חרובי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 16.9.2013) נדחה ערעורו של נאשם שהורשע, לאחר שמיעת עדים והצגת ראיות, בעבירה של פציעה בנסיבות מחמירות, בכך שבמטבח מגורי עובדים תקף אחר, סטר בפניו ודקר אותו בבטנו מעל המפשעה, באמצעות סכין מטבח, וגרם לו חתך של כ-2 מ"מ והוא נזקק לטיפול רפואי בבית החולים. בערכאה הדיונית נקבע **מתחם ענישה הולם שבין 6 חודשים ל-18 חודשים**, מאסר מותנה, קנס ופיצוי. על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטלו 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסרים מותנים והתחייבות.

ז. בעפ"ג (מח' ת"א) 28534-10-12 **יצחק סרוסי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 20.2.2013) נדחה ערעורו של נאשם, שהורשע על יסוד הודאתו בעבירות של פציעה בנסיבות מחמירות והחזקת סכין, בכך שבקרבת מועדון, שלף סכין מכיסו, דקר אדם אחד במפשעותיו ואדם נוסף בחזהו וגרם להם פציעות שהצריכו טיפול כירורגי. על הנאשם, ללא עבר פלילי, הוטלו **16 חודשי מאסר בפועל**, מאסר מותנה, פיצוי וקנס.

ח. בעפ"ג (מח' ב"ש) 16509-11-12 **ישראל סאלי בונפיתו נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 9.1.2013) נדחה ערעורו של נאשם, שהורשע על יסוד הודאתו בעבירות של פציעה בנסיבות מחמירות ושיבוש

מהלכי משפט, בכך שדקר אחר בעורפו באמצעות אולר וגרם לו פצע שנתפר בבית החולים ולאחר מכן נמלט והשמיד את האולר. בערכאה הדיונית נקבע כי **מתחם העונש ההולם כולל מאסר שלא יפחת מ-18 חודשים**. על הנאשם, ללא עבר פלילי, הוטלו, בשל נסיבותיו האישיות, **10 חודשי מאסר בפועל**, מאסר מותנה, קנס, פיצוי והתחייבות.

ט. בע"פ (מח' מרכז) 1249-11-07 **אליהו יעקובי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 16.7.2009) נדחה ערעורו של נאשם שהורשע לאחר שמיעת עדים והצגת ראיות, בעבירות של אימים ופגיעה בנסיבות מחמירות, בכך שאמר לאחר שיצא "על כיסא גלגלים", דקר אותו באמצעות חפץ חד בחזהו, בראשו ובכתפיו ודלק אחריו כשניסה להימלט. למתלונן נגרמו פציעות במצח ובבטן. על הנאשם, בעל עבר פלילי, **הוטלו 36 חודשי מאסר בפועל**, לצד הפעלת מאסר מותנה בן 7 חודשים במצטבר, כך שתקופת המאסר הועמדה על 43 חודשי מאסר, מאסר מותנה, קנס ופיצוי.

י. בע"פ (מח' חי') 1787-01-09 **מדינת ישראל נ' מ' ר'** (ניתן ביום 26.3.2009) החמיר בית המשפט המחוזי בעונשו של נאשם, שהורשע על יסוד הודאתו, בעבירות של פגיעה בנסיבות מחמירות, תקיפה סתם ואימים בכך שאמר לשכנו, שיגמור איתו עניין, נכנס לדירתו, שלף סכין, חזר לחדר מדרגות, הפילו לרצפה ודקר אותו בסכין מספר פעמים בכתף, בגב ובמותן וגרם לו פצעי דקירה, חתכים, המטומות ובצקת והוא אושפז למשך 4 ימים. על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטלו **20 חודשי מאסר בפועל**, מאסר מותנה ופיצוי.

יא. בת"פ (ב"ש) 46974-06-14 **מדינת ישראל נ' עיסא סרחאן** (ניתן ביום 26.11.2014) הורשע נאשם, על יסוד הודאתו, בעבירה של פגיעה בנסיבות מחמירות, בכך ששבר בקבוק זכוכית, פצע באמצעותו את אחיו בכתפו וגרם לו חתך באורך 5 ס"מ שהצריך טיפול רפואי. נקבע **מתחם עונש הולם שבין 10 ל-24 חודשי מאסר בפועל**. על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטלו **13 חודשי מאסר בפועל** ומאסרים מותנים לצד הפעלת מאסר מותנה כך שתקופת המאסר הועמדה על 15 חודשים.

יב. בת"פ (אי') 48602-03-13 **מדינת ישראל נ' חפז מוחמד** (ניתן ביום 31.12.2013) הורשע נאשם לאחר שמיעת עדים והצגת ראיות, בעבירות של תגרה במקום ציבורי ופגיעה בנסיבות מחמירות, בכך שבמהלך תגרה ברחוב, הטיח אבן בראשו של אחר וגרם לו לפצע מדמם, והוא נזקק לטיפול רפואי בבית החולים. נקבע **מתחם ענישה הולם שבין 8 ל-18 חודשי מאסר בפועל** לצד מאסרים מותנים וענישה כלכלית. על הנאשם, ללא עבר פלילי, הוטלו **12 חודשי מאסר בפועל**, מאסרים מותנים והתחייבות.

יג. בת"פ (פ"ת) 3457-06-13 **מדינת ישראל נ' אלכסנדר יודייב** (ניתן ביום 25.12.2013), הורשע נאשם, על יסוד הודאתו, בעבירות של פגיעה בנסיבות מחמירות, החזקת סכין שלא כדין והיזק במזיד לרכוש, בכך שהצית וילון בבית המתלונן, פצע אותו באמצעות סכין בצווארו ונמלט. נקבע **מתחם ענישה הולם שנע בין 12 ל-30 חודשי מאסר**. על הנאשם, ללא עבר פלילי, הוטלו **15 חודשי**

מאסר בפועל, מאסרים מותנים ופיצוי.

יד. בת"פ (פ"ת) 10866-03-13 **מדינת ישראל נ' ספואת עיסה** (ניתן ביום 1.12.2013), הורשע נאשם על יסוד הודאתו, בעבירות של פציעה בנסיבות מחמירות, תקיפה הגורמת חבלה של ממש, איומים והיזק לרכוש בכך שהכה את המתלונן בפניו ובראשו כשהוא אוחז בחפץ חד וגרם לו חתך וחבלה בשפתיו, חתך באורך של 6 ס"מ בגבה וחתך של 2 ס"מ למצח. הנאשם איים על שכן שיהרוג אותו. במועד אחר, גרם הנאשם לשבירת דלת זכוכית ואיים על מתלונן בפגיעה בגופו. בנוסף, הורשע הנאשם בעבירה של בריחה ממשמורת חוקית בתיק שצורף. נקבע **מתחם ענישה הולם לצבר העבירות שנע בין 16 ל-30 חודשי מאסר**. על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטלו **20 חודשי מאסר בפועל** ומאסר מותנה לצד הפעלת מאסר מותנה בן **7 חודשים**, חלקו בחופף, כך שתקופת המאסר הועמדה על 24 חודשים.

טו. בת"פ (י-ם) 53261-07-12 **מדינת ישראל נ' עידן מנוח** (ניתן ביום 5.3.2013), הורשע נאשם, על יסוד הודאתו, בעבירות של פציעה בנסיבות מחמירות, בכך שדקר אחר בחלקים שונים בגופו באמצעות סכין וגרם לו לאבד דם רב, והוא נזקק לטיפול רפואי ונותרה לו צלקת באורך 4 ס"מ באזור הכבד, פצע שטחי נוסף ופצעים נוספים. נקבע **מתחם עונש הולם שנע בין 12 ל-30 חודשי מאסר בפועל**. על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטלו, **20 חודשי מאסר בפועל**, מאסרים מותנים ופיצוי.

טז. בת"פ (חי) 42881-12-11 **מדינת ישראל נ' לואי פרח חרמאן** (ניתן ביום 28.4.2013) הורשע נאשם בעבירות פציעה בנסיבות מחמירות ואיומים, בכך שהתקוטט עם אחר, דקר אותו 6 פעמים בברך, הצמיד סכין לצווארו והרים בול עץ בכוונה להכות אותו. למתלונן נגרמו שריטות שטחיות בצוואר ובטבור ו-6 דקירות בירך והוא נזקק לטיפול רפואי. על הנאשם הוטלו **19 חודשי מאסר בפועל**, מאסר מותנה ופיצוי.

12. מכל המקובץ, בהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו ובמידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנוהגת, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות בהן הורשע, היחס ההולם בין חומרת מעשה העבירות בנסיבותיהן ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש שיש להטיל עליו, סבורני כי מתחם העונש ההולם הינו בין **12 ל-36 חודשי מאסר בפועל**, לצד מאסרים מותנים וענישה כלכלית.

האם יש מקום לחריגה מגבולות מתחם הענישה

13. בעניינינו, לא מצאתי הצדקה לחרוג ממתחם העונש ההולם, כפי קביעתי, בשל שיקולי שיקום (סע')

40ד(ב) לחוק העונשין). מנגד, לא שוכנעתי כי החשש שהנאשם יבצע עבירות דומות בעתיד מצדיק חציית רף מתחם הענישה לחומרה משיקולי הגנה על שלום הציבור.

אי-לכך, מכלול השיקולים, לרבות שיקולי הרתעת הנאשם ואחרים כמותו (סעי' 40 ו-40ז לחוק העונשין), ינחוני בקביעת העונש המתאים בגדר מתחם הענישה.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

14. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בהתאם להוראות סעיף 40יא לחוק העונשין, יש מקום להתחשב בנסיבותיו האישיות, אשר אינן קשורות בביצוע העבירות. בענייננו, נסיבות אלה נלמדות, בין היתר, מטיעוני הצדדים לעונש, מעברו הפלילי של הנאשם ומדבריו לבית המשפט. בדרך זו חידד תיקון מס' 113 לחוק העונשין את הצורך בהמשך נקיטת שיטת ענישה אינדיווידואלית, הבוחנת נסיבותיו של כל מקרה ואדם המובא לדין [ע"פ 433/89 **אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170; ע"פ 5106/99 **אבו ניג'מה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(1) 350; רע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 5.5.2009)].

15. **שיקולים לחומרה:** בבסיס השיקולים לחומרה עומדת המדיניות המשפטית שתוארה והצורך לתן ביטוי לזכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף, בהיותה זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. בתי המשפט מצווים לתרום חלקם למלחמה באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, שיהא בה כדי להרתיע הן את הנאשם העומד לדין והן עבריינים אחרים כמותו, מלשוב ולבצע עבירות אלימות בעתות דחק או כהות חושים.

הנאשם לא הודה בביצוע העבירות שיוחסו לו, כך שלשם מתן הכרעת הדין הוצגו ראיות ונשמעו טיעוני הצדדים. אין לזקוף לחובת הנאשם ניהול משפט על ידו ולא החמרת עמו בשל כך שניהל את משפטו (ר' סעיף 40יא(6) לחוק העונשין); אולם, הנאשם אינו זכאי להקלה לה זכאים נאשמים אשר לוקחים אחריות למעשיהם, מביעים חרטה וחוסכים מזמנו של בית המשפט ועדי הצדדים. הנאשם ניסה להטעות את בית המשפט בהעלאת טענת אליבי משוללת יסוד והגיון, אשר נדחתה בהכרעת הדין. בהתנהלותו זו ניסה הנאשם להכשיל את בית המשפט ולחמוק מלתן את הדין על מעשיו.

הנאשם לא נטל אחריות על מעשיו, הן בסמוך לאירוע והן אחריו, לא הביע חרטה ואף לאחר הרשעתו בדין הוסיף לעמוד על חפותו. לא התרשמתי כי הנאשם עשה מאמצים לחזור למוטב. לא הוצגה לפניי התנהגות חיובית מצדו או תרומה כלשהי מטעמו לחברה.

הנאשם לא יצר קשר עם המתלונן לאחר האירוע ולא ניסה לתקן את תוצאות מעשיו או לפצותו. למעשה, הנאשם הותיר את המתלונן מתבוסס בדמו ולא ניסה לתקן את מעשיו אף לאחר האירוע, בניגוד לאחותו ואמו

אשר יצרו קשר עם המתלונן והתענינו בשלומם.

לחובת הנאשם הרשעה משנת 2009 בשל תקיפה הגורמת חבלה של ממש ואיומים בגינה הוטל עליו מאסר מותנה ל-3 חודשים, שהינו בר הפעלה בהליך זה והרשעה משנת 2011 בעבירה של החזקת סמים לשימוש עצמי. הנה כי כן, הנאשם ביצע את העבירות שעה שהיה תלוי ועומד נגדו עונש מותנה בר הפעלה בגין הרשעה בעבירות אלימות קודמות. מי אשר חוזר ומבצע עבירות אלימות כשהוא מצטייד בכלי שמשוגל לדקור או לחתוך, יש להציב בפניו גבולות ברורים ומסר של הוקעה שאינו משתמע לשתי פנים. מחובתו של בית המשפט להעביר מסר חד וצלול לנאשם ולאחרים כמותו, לפיו עבירות מסוג זה יתקלו בענישה מוחשית. חומרת המעשים בשילוב התנהלותו של הנאשם משקפות תמונת מסוכנת ומחייבת ענישה משמעותית.

הנאשם לא התייצב למספר דיונים שנקבעו בעניינו ובכך גרם להארכת משך ההליך המשפטי.

16. **שיקולים לקולא:** לדאבוני לא מצאתי שיקולים רבים להניח על כף הזכות לטובת הנאשם. הבאתי בכלל חשבון את גילו של הנאשם (יולד 1985) ואת השיהוי בהגשת כתב האישום, במשך כשנתיים ממועד האירוע.

17. מצאתי לתן משקל לצורך בהרתעת הנאשם, אשר ביצע את העבירות, על אף עונש מאסר מותנה, שהיה קיים נגדו; ולהרתעת הרבים נוכח נפישותן וקלות ביצוען הרבה של העבירות. בנסיבות העניין, על העונש הראוי לנאשם בגדרי מתחם העונש ההולם לשקף את חומרת המעשים כפי שתוארה לעיל, את מידת אשמו, ואת המשקל המצטבר של הנסיבות האישיות שנמנו לעיל. לאור חומרת העבירות נסיבות ביצוען, העדר נטילת אחריות וביצוען בזמן שעמדה נגדו ענישה מותנית, אין מנוס מהטלת עונש של מאסר ממושך, שיבהיר לנאשם את חומרת מעשיו.

הפעלת מאסר מותנה

18. כנזכר, הנאשם ביצע את העבירות נשוא ההליך דנא, בתקופת תנאי שהוטלה עליו, בעקבות הרשעתו בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה ממשית לפי סעיף 380 לחוק העונשין ואיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

בהתאם לסעיף 55(א) לחוק העונשין, נאשם שנידון למאסר על תנאי והורשע בשל עבירה נוספת, יופעל המאסר המותנה התלוי ועומד כנגדו. עם זאת, סעיף 56 לחוק העונשין מתיר לבית המשפט שיקול דעת להאריך את תקופת המאסר המותנה או לחדשה לתקופה נוספת שלא תעלה על שנתיים בנסיבות המנויות בו. לאור המקובץ עד כה, סבורני כי אין כל הצדקה להימנע מהפעלת המאסר על תנאי שנגזר על הנאשם. חומרת מעשיו והעבירות בהן הורשע והעובדה כי ביצע את העבירה כאשר לחובתו מאסר מותנה מחייבים הטלת מאסר בפועל,

כדי להמחיש עבירו ואחרים כמותו את החומרה שבמעשיו. סעיף 54 לחוק העונשין קובע כי שעה שביהמ"ש מטיל על הנאשם "עונש מאסר בשל עבירה הנוספת, לא יורה כי יהיה כולו על תנאי". לפיכך, שעה שמוטל על הנאשם עונש מאסר בגין העבירה בתיק זה, חובה כי חלק מתקופת המאסר תהא בפועל. מכאן, ובהתאם לסעיף 56(א) לחוק העונשין, משמצאתי להטיל עונש מאסר בגין העבירה נשוא כתב האישום, לא ניתן להאריך את המאסר המותנה שהוטל על הנאשם.

כלל הוא כי הפעלת מאסר מותנה הינה מהותית ולא טכנית ואם ההתנהגות הפלילית של הנאשם, בגינה הורשע, מקיימת באורח מהותי את יסודות עבירת התנאי, כי אז יופעל התנאי, גם אם אין זהות טכנית בין העבירות. ההשוואה הראויה אינה בין יסודות עבירת התנאי לבין יסודות העבירה בה הורשע הנאשם, כפי שהן מופיעות בספר החוקים, אלא בין יסודות עבירת התנאי כפי שהיא מופיעה בספר החוקים לבין היסודות המתקיימים בהתנהגותו של הנאשם, כפי שהורשע הלכה למעשה (ע"פ 1867/00 **מדינת ישראל נ' אבי גוטמן**, פ"ד כ"ד (3), 145).

ראו למשל, ע"פ 49/80 **מסילתי נ' מדינת ישראל**, פ"ד לד(3) 808, שם נקבע בין היתר, כדלהלן: "**כידוע, הכלל הוא כי מאסר על תנאי מופעל שעה שהנאשם עובר בתקופת התנאי עבירה שנקבעה בגזר הדין ומורשע בה (סעיף 52(ב) לחוק העונשין). במצב הדברים הטיפוסי עובר הנאשם ומורשע בעבירה הזוהי במספרה לזו שפורטה בתנאי. זהו המצב הרגיל אך לא היחיד. הפסיקה הרחיבה את המשמעות הנודעת לסעיף 52(ב) לחוק העונשין וקבעה כי התנאי מופר אף אם הנאשם לא הועמד כלל לדין בעבירה הזוהי במספרה לעבירת התנאי, ואף לא הורשע על-פיה, ובלבד שהעבירה בה הורשע הנאשם הלכה למעשה כוללת בחובה, מבחינת יסודותיה, את היסודות הקבועים בעבירת התנאי (ראה ע"פ 21/63 ג'מיל המיה נגד היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד יז 1774). כפי שאמר השופט שמגר בע"פ 624/75 (יחיא מוחמד גלאלא נגד מדינת ישראל: מדינת ישראל נגד יחיא מוחמד גלאגל פ"ד ל (22,224), בע' 224: 'כאשר קובע בית המשפט כי פלוני לא ירצה עונש מאסר אלא אם יעבור עבירה לפי סעיף מוגדר בחוק, הרי יופעל התנאי לא רק כאשר הנאשם יעבור מחדש עבירה זוהי לזו שפורטה בתנאי, אלא גם אם כל עבירה אשר המעשה, הניסיון או המחדל המוגדרים בה כוללים את היסודות של העבירה המפורטת בתנאי'".**

עוד ראו בע"פ 5328/02 **פתחי עבוד נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 9.4.2003), שם הורשעו המערערים בביצוע עבירות שוד בנסיבות מחמירות, חבלה בכוונה מחמירה והחזקת נכס החשוד כגנוב. ביהמ"ש העליון דחה את הערעורים על ההרשעה למעט עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין ממנה זוכו. על אחד המערערים הוטל בעבר עונש מותנה בגין עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין. כב' השופט א' לוי קבע כי אין לפטור אותו מהפעלתו של עונש מותנה זה "**הואיל וכוונת בית משפט השלום הייתה להרתיעו מביצוע של עבירות רכוש, אף אם הן נמנות על שלב נמוך במדרג החומרה (החזקת רכוש גנוב). מכאן, שנמצא כי המערער לא הסתפק עוד בעבירה הקלה יותר וביצע עבירה חמורה יותר (שוד) שאחד מרכיביה היא עבירת הגניבה המוגמרת (הכוללת מטעם הדברים, גם את החזקת הרכוש הגנוב), שוב אין ספק כי הפעלתו של המאסר על תנאי מתחייבת בנסיבות העניין, הואיל והמערער כשל בדיוק באותו תחום בו היה אמור המאסר המותנה להרתיעו'".**

העונש המתאים לנאשם

19. סוף דבר, מכל הנתונים והשיקולים שפירטתי לעיל, באיזון ביניהם ובשים לב לפסיקה הנוהגת, מצאתי להשית על הנאשם עונש כדלקמן:

א. מאסר בפועל לתקופה של 24 חודשים, אשר תימנה מיום מעצרו - 6.7.2014.

ב. הפעלת מאסר על תנאי שהוטל על הנאשם ביום 21.12.2009 בת"פ (ב"ש) 4008/08 בבית משפט השלום בבאר שבע, לתקופה של 3 חודשים, מתוכה חודשיים ירוצו במצטבר לעונש המאסר שגזרתי לעיל וחודש בחופף.

סך הכל ירצה הנאשם מאסר בפועל למשך 26 חודשים, שתחילתם במועד מעצרו.

ג. מאסר מותנה לתקופה של 12 חודשים. הנאשם יישא בעונש זה אם בתקופה של 3 שנים ממועד שחרורו יעבור על כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ד. מאסר מותנה לתקופה של 6 חודשים. הנאשם יישא בעונש זה אם בתקופה של 3 שנים ממועד שחרורו יעבור על כל עבירת אלימות מסוג עוון.

ה. פיצוי למתלונן, מלסה וסיהון (עת/6), בסכום של 5,000 ₪, אשר ישולם ב-10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, הראשון ביום 1.5.2016 ויתר התשלומים מדי ראשון לכל חודש שלאחר מכן, על דרך הפקדתו במזכירות בית משפט. פיגור בתשלום יחייב את הנאשם בתוספת פיגורים כחוק. המזכירות תעביר את סכום הפיצוי למתלונן, לפי פרטי ההתקשרות שתמסור המאשימה למזכירות בתוך 14 יום.

20. אני מורה על השמדת/חילוט/השבת המוצגים, לפי לשיקול דעת המאשימה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתן היום, י' ניסן תשע"ה, 30 מרץ 2015, במעמד הצדדים.